

Luonnehdinta

Koivuhiiri on 50–75 mm pitkä ja häntä noin 1 ½ kertaa ruumiin pituinen. Selkä ja kyljet ovat tasaisen ruskeita ja selässä on kuonosta hännän tyveen jatkuva musta juova. Vatsapuoli on harmaampi. Koivuhiiren ravintoon kuuluvat siemenet, marjat ja hyönteiset. Koivuhiiri on vain etäistä sukua varsinaisille hiirille. Se viettää talven (syyskuusta toukokuuhun) horroksessa. Horrostamisen vuoksi laji elää iäkkäämmäksi kuin muut samankokoiset pikkunisäkkäät. Naaraat ehtivät poikia kuitenkin vain kerran kesässä eli koivuhiiri on hitaasti lisääntyvä laji.

Elinympäristö ja levinneisyys

Koivuhiirtä tavataan Etelä- ja Kaakkois-Suomessa sekä Pohjanlahden perukoilla. Lounais- ja Länsi-Suomesta ja isosta osasta Pohjanmaata se näyttää puuttuvan. Koivuhiiri elää rehevissä heinä- ja ruohokasvustoissa, muun muassa hakkuuaukioilla, niityillä, luonnoheinikoissa, piholla, puutarhoissa ja viljapelloilla.

Nykytila ja uhkatekijät

Laji on harvalukuinen mutta elinvoimainen Suomessa. Lajin esiintymistä on tutkittu Suomessa melko vähän, mutta tiedossa ei kuitenkaan ole mitään erityistä lajia uhkaavaa tekijää.

Hoitosuositukset

Koivuhiirellä ei ole erityistä hoitotarvetta. Tehostetulla tarkkailulla voidaan selvittää tarkemmin koivuhiiren runsautta ja levinneisyyttä.

Lähteet

- Bjärvan, A. 1996. Euroopan nisäkkäät. Suom. Pöyhönen, O. Tammi, Helsinki. 291 s.
- Henttonen, H. & Liukko, U-M. 2012: *Sicista betulina* in Finland. – In: 1st International Symposium – The Northern Birchmouse (*Sicista betulina*), 2012 Oct 28-30, Kiel – Molfsee, Germany. Self-published by Stiftung Naturschutz Schleswig-Holstein. 2012, 181 pp.
- Ympäristöhallinto. 2014. Suomen raportti EU:lle luontodirektiivin toimeenpanosta lajeittain ja luontotyypeittäin 2007–2012. [Viitattu 2014.] www.ymparisto.fi/Luontodirektiivinlajiraportit.